

[Hilmar Baunsgaard.]

nogle af oppositionspartierne. Denne villighed var til stede. Der var heller ikke tale om, som man nu bagefter hævder det, at de 3 oppositionspartier havde samstemt deres politik, så man ikke kunne forhandle åbent. Tværtimod, det blev jo fra starten ganske klart, at venstre bedømte situationen anderledes end det konservative folkeparti og det radikale venstre. Og mellem radikale og konservative var der også forskel i opfattelserne på nogle punkter, forskelle, som ikke blev skjult under forhandlingerne. Det gjaldt f. eks. i spørgsmålet om det såkaldte skatteloft og i spørgsmålet om skattebegünstigede opsparinger. Det radikale venstre har i sit eget forslag ganske klart fremlagt det synspunkt, at det væsentligste problem var udformningen af selve skatteskalaen, og at det var i denne udformning, man skulle finde det egentlige skatteloft. Når det er indstillingen, er det imidlertid også ganske klart, at så bliver selve skalaens form, dens indtægtsgrænser og dens skatteprocenter, noget aldeles afgørende.

Vi har tilsluttet os tanken om at ændre og udvide den indirekte beskatning, forudsat at der blev tale om en nedsættelse af den direkte skat, som kom både mindre indkomster og mellemindtægterne til gode. Det skalaudkast, som finansministeren har fremlagt, opfylder ikke disse formål. Tværtimod vil der med merværdiafgiftens ikrafttræden og med en skala som den af flertallet foreslåede blive tale om en stærkere beskatning af selv beskedne mellemindtægter. Det er ikke, hvad det radikale venstre havde forestillet sig med en skattereform.

Det radikale venstre har i sit skatteforslag lagt stor vægt på, at vi fik en skattelov med en fast enhedsskala og byrdefordelingen mellem forskellige indkomstgrupper fastlagt i et bestemt forhold. Variationer i skatteudskrivningen, så udgiftsbehovet kan dækkes, bør ske ved fastsættelse af en årlig udskrivningsprocent. Tilsyneladende har man accepteret denne tanke hos flertallet, men sikker kan man jo ikke være, når flertallet selv antyder, at det muligvis nu vil udforme skatteloven med 3 skalaer i stedet for med én. Sker det, bliver det meget svært at pege på den store forenkling.

Medvirkende til, at det vil gå galt for mellemindtægterne, er det også, at flertallet

ikke har villet gå ind på det radikale venstres tanke om indkomstregulering af skala-grænserne. Selve dette, at skattegrænserne reguleres i takt med indkomstudviklingen, betyder, at inflationen ikke som hidtil får lov til at udhule skattesystemet. Som det er nu, vender skattetrykket for hvert år, der går, den tunge ende en lille smule mere nedad. Det har regeringen erkendt; man har alligevel kun villet give en halv indrømmelse ved at indføre pristalsregulering af skatteskalaerne. Pristalsregulering er imidlertid ikke det samme som en indkomstregulering, og i løbet af få år kan de mindre indkomster derfor komme ud for, at udviklingen er løbet fra dem, så de rammes af en hårdere beskatning end oprindeligt tilsigtet.

Her var vi i hvert fald inde på et område, hvor der ingen forhandlingsvilje var fra regeringens side. Det, man nu har gjort, det er faktisk, at man har taget enkeltheder fra det radikale skatteforslag, men man har undladt andre væsentlige ting, og som følge heraf får vi nu et system, der ikke virker efter hensigten. Vi får en skatteændring, men ingen skattereform. Trist er det, at regeringen har ladet partipolitiske hensyn eller trusler fra SF forhindre den erklærede gode vilje i at omsætte sig i praksis.

Endnu er det for tidligt at afgøre, om vi vil se det samme gentage sig over for sambeskatningen. Klare tilsagn er der, som man vil se af betænkningen, ikke givet, og sporene skræmmer. Det hjælper ikke at henvise til, at en ophævelse af sambeskatningen vil koste penge; ingen har da vist forestillet sig, at man kunne ophæve sambeskatningen, uden at nogen fik skattelettelse. Ja, var det egentlig ikke meningen, at nogen skulle have skattelettelse?

På ét punkt nærer jeg et håb om at der kan komme et positivt resultat, og det er med hensyn til ægtepars juridiske ansvarsstilling over for skattespørgsmål. Ved at henvise dette spørgsmål til behandling i justitsministeriets ægteskabsudvalg er der skabt håb om, at dette problem kan blive behandlet, uden at uvedkommende økonomiske betragtninger kommer til at spille ind.

Selve kildeskattens behandling i udvalget tror jeg ingen finder tilfredsstillende eller udtømmende. Ved at forcere forslaget igennem til vedtagelse nu har der ikke været